

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
Străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3-1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaș
Intemeietori: † Al. Lupeș, † Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Preasfințitul dela Lugoj a împlinit 60 de ani de viață

Mare sărbătoare a avut duminică în 11 februarie, dieceza Lugojului, Excelența Sa, Preasfințitul Dr. Ioan Bălan a împlinit adevărat 60 de ani de viață, iar canonicii, protopopii, preoții și toți credincioșii din dieceză au ținut să sărbătorească cu mare însuflețire această zi însemnată din viața diecezel.

Preasfințitul Dr. Ioan Bălan al Lugojului s'a născut, înainte cu 60 de ani, din părinți țărani — grăniceri, în frunțașă comună Teiuș din județul Alba. Școlile și-le-a urmat la Blaș, de unde, după ce a făcut cu succes strălucit examenul de maturitate, Mitropolitul Dr. Victor Mihalyi de Apșa l-a trimis în seminarul central din Budapesta, iar după aceea la Viena, ca să-și ia și doctoratul în teologie.

Hirotonindu-se preot celibat, a fost numit mai întâi cancelist mitropolitan, iar după câțiva ani paroh-protopop la București. Aici părintele Bălan a lucrat cu multă însuflețire pentru biserică. Ziua și noaptea era între credincioșii săi, cari l-au iubit foarte mult.

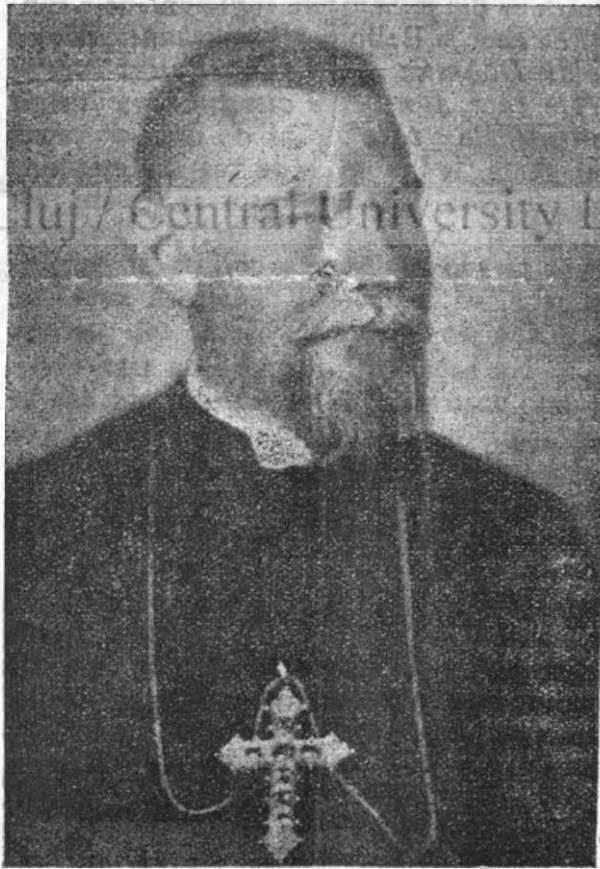
Nu e mirare deci că după câțiva ani de protopopie îl aleg canonic la Blaș, unde lucrează cu aceeași însuflețire și dragoste, și cu foarte multă pricepere la grelele chestiuni bisericesti, pe cari le știe descurca totdeauna cu mare ușurință. Pe lângă aceste lucrări îl rămâne timp liber și pentru traducerea sîntel Scripturi și pentru alte lucrări bisericesti de mare valoare.

Fiind nevoie la Roma de un om priceput într'ale canoanelor bisericesti, Mitropolitul Dr. Vasile Suciu îl trimite pe pâr. canonic Bălan, care vorbește și scrie latinește, franțuzește, italiește, nemțește și ungurește, și astfel poate studia cu ușurință tot de ceea ce are nevoie. Acolo lucrează, sub conducerea marelui învățat, cardinalul Gasparri, fostul secretar de stat al Papei dela Roma, la codificarea dreptului bisericesc oriental (cartea de legi bisericesti pentru biserică răsăriteană) publicând și o carte groasă în cari se cuprind în limba latină izvoarele acelu drept.

Munca cinstită și continuă își găsește nu peste mult răsplata binemeritată. Când I. P. S. nostru Mitropolit Alexandru este ales mitropolit, atât Papa dela Roma cât și Regele nostru înainte de toți la părintele canonic Dr. Ioan Bălan se gândesc, și nu peste mult îl și numesc episcop al Lugojului, în anul 1937.

Înima deschisă, hărnicia, priceperea, dragostea neșarmurită față de credincioși și de

preoți a Preasfinției Sale îl fac în curând foarte iubit atât preoților cât și credincioșilor din dieceză. Dovada cea mai bună e că, îndată ce li-se dă prilej, își și arată cu toți dragostea neșarmurită față de episcopul lor, aranjând, cu pri-



lejul împlinirii celor 60 de ani de viață al Preasfințitului, o foarte călduroasă și binecrușată sărbătorire.

După sf. liturghie arhierescă, la care au fost hirotoniți întru preoți și doi absolvenți de teologie, toată lumea s'a grăbit să-l felicite pe mult iubitul arhieru. Mai întâi l-a felicitat capitlul catedral prin grațul prepozitului Dr. Nicolae Brânzeu în numele preoților, care l-a dăruit un automobil nou „Ford”, în valoare de 270.000 Lei. Ministerul Cultelor l-a trimis, prin reprezentantul său di director Pepa, decorația Malestății Sa'te Regelui: crucea de mare ofițer a ordinului Steaua României. Reuniunea Mariană de sub conducerea dnei prezidente Vicaș un șireag de rugăciuni spuse de membrele Reuniunii pentru gândurile Preasfinției Sale. L-au felicitat pe urmă toate autoritățile, în frunte cu Preasfințitul Episcop rom.-cat. Augustin Pacha

dela Timișoara; din partea I. P. S. Mitropolit pâr. canonic dela Blaș Nicolae Popp, iar din partea ziaristilor bisericesti directorul ziarului nostru, pâr. canonic Iuliu Maior.

Foarte frumos a vorbit cu acest prilej fostul ministru Dr. Calus Brediceanu, care, deși ortodox, a arătat marile binefaceri aduse neamului de biserică noastră și marea autoritate pe care o are astăzi în lumea întreagă Papa dela Roma.

Preasfinția Sa a dat apoi un prânz bogat în cinstea oaspeților.

Gazeta noastră, a cărei mare binevoitor este Excelența Sa, îi dorește din inimă mulți ani fericiți, spre binele bisericii și al neamului nostru. Întru mulți ani, Stăpâne!

Un sat fără cărciumă

— Două sate vecine —

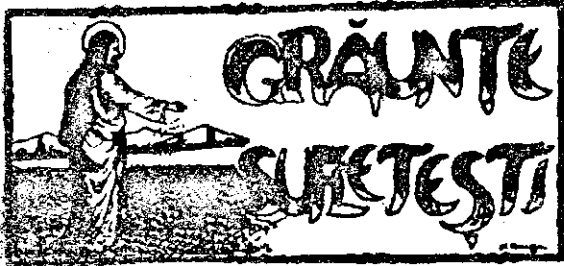
S'a mai văzut și minunea aceasta: un sat fără cărciumă, un sat unde oamenii nu beau aproape deloc. Mai sunt ele, nu-i vorbă, sate unde să nu fie o cărciumă, anume cu brevet dela Stat, dar acolo fiecare casă-i o cărciumă și Românii sug beutura dela căldare și fără brevet.

În Banat se spune că este un sat Valea-mare, unde oamenii nu beau aproape deloc. Au acești oameni minunați case frumoase, gospodăriile rânduie bine și bogate. Sunt mulțumiți, și dacă-și pun ceva în gând, fac. Case de lemn nu se mai văd în acest sat. Oamenii au case de piatră, drumuri bune și tot ce le trebuie.

Vecină cu Valea-mare este Căpâlnășul. Aici oamenii au crăsmă, dar sunt cu mult mai săraci decât cei din Valea Mare. Au tot casele vechi de lemn, ca acum 50 de ani. Nu pot sta niciodată cei din Căpâlnăș cu cei din Valea-Mare. Din această pricină a și rămas pe acolo vorba: „Nu dau un Văleamărean mort, pe zece Căpâlnășeni vii”.

Un an dela moartea Papei Pius XI. Sâmbătă, în zece Februarie 1940 s'a împlinit un an dela moartea Papei Pius XI. La Vatican și, în bisericile catolice s'a făcut o slujbă religioasă pentru odihna sufletului acestui mare Papă.

Căți locuitori are Germania. În luna Mai, anul 1939, Germania avea 79.364.408 (șaptezeci și nouă milioane trei sute șizeci și patru de mii patru sute opt) locuitori. De atunci numărul locuitorilor ei a crescut prin alipirea Memelului, Danzigului și a Poloniei.



Cunoaște-te pe tine însuși!

„Dumnezeule, mulțimescu-ți că nu sunt ca ceilalți oameni.”
(Din evanghelia vameșului și fariseului, Luca 18, 11).

Duminecă, în 21 Februarie se citește evanghelia „Vameșului și Fariseului”, din care se desprind două mărturisiri, una care ne îngreșează și ne desgustă, a fariseului; și alta cinstită și umilă, care ni-l face atât de drag pe vameșul. Fariseul, îngâmfat și fudul, măreț și disprețuitor, se rugă stând în picioare și mergând înainte: *„Dumnezeule, mulțimescu-ți, că nu sunt ca și ceilalți oameni: jefuitori, nedrești, preacurvari, sau ca și acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte am.”* Iar vameșul, departe stând, nu îndrănea să-și ridice nici ochii săi la ceriu, ci-și bătea pieptul său zicând *„Dumnezeule, fii milostiv mie păcătosului.”*

Fariseul s'a rugat în forma aceasta, pentru că nu s'a cunoscut pe sine însuși. Dacă-și cunoștea sufletul, dacă și-ar fi dat seama de mulțimea păcatelor sale, abunseama, că altfel se ruga, și se pogora mai îndreptat la casa sa. Așa fac o mulțime mare de oameni și astăzi, tot fiindcă nu se cunosc în de ajuns pe sine înșiși.

Și oare care este cauza pentru care oamenii se cunosc așa de puțin pe sine înșiși?

Pentru că cei mai mulți sunt de părerea, că a te cunoaște pe tine însuși este lucru ușor. Dar unii ca aceștia greșesc amarnic, pentru că lucrul cel mai greu tocmai acela este, de a se cunoaște omul pe sine însuși. Toată lumea știe să spună o mulțime de lucruri despre alții, le cunosc toate mișcărilor, ba poate și gândurile, iar pe sine înșiși nu se cunosc aproape de loc. Nu zău, fiindcă pentru a te cunoaște pe tine însuși, trebuie să îți ești atât de atent, să-ți urmărești bine toate obiceiurile, gândurile și faptele, bine cumpănindu-le și scoțând din ele învățătura care se desprinde, fără cruțare, fără înfrumusețare și fără scuzare. Cei mai mulți însă nu-și văd decât numai faptele și gândurile cele bune, iar pe cele rele și-le ascopăr și ascund. Iar când e vorba de a se arăta lumii, fac asemenea lanței, care nu-și arată decât o singură față, partea cea frumoasă și bună, iar cea urâtă și-o ascund. Astfel purcezând însă omul, nu se poate cunoaște niciodată pe sine însuși.

A doua cauză este, fiindcă cei mai mulți dintre noi se supără dacă cineva le arată vre-o greșală; pe când dacă-i laudă, chiar și pe nedreptul, se fudulesc și le crește inima de un cot. Doamne, cât sunt de scurți la minte cei ce se rățoesc îndată ce-i laudă cineva! Ba unii nu se îndestulesc nici cu atâta, ci se mai laudă și ei înșiși. Ori nu știu ei, că lauda de sine nu miroasă bine și că prin lauda altora nu numai ca nu te îndreptezi, ci dimpotrivă te strici? Ce câștigăm din lauda oamenilor? Nimica. Devenim mai buni? Ba,

ci facă mai răi. Pe când dacă cineva ne arată, cu bunăvoință, vre-o greșală, încercăm să ne ferim de ea și să ne facem mai buni.

A treia cauză, pentru care se cunosc atât de puțin oamenii, este că, în loc să măture înaintea ușii proprii, arată gunoii dela casa vecinului și, vorba sf. Scripturi, în loc să vadă bărna din ochiul propriu se uită tot numai la aschia din ochiul vecinului; scurt și la înțeles, în loc să se ocupe de sine, se ocupă de alții. În forma aceasta bine înțeles, că buruienile cresc în sufletul lor mari, atât de mari, încât e aproape cu neputință să le mai poată smulge. Așa a făcut și fariseul, iar pe urmă a rostit vestitele cuvinte: *„Dumnezeule, mulțimescu-ți, că nu sunt ca și ceilalți oameni.”* Toți cei ce-l urmează la același rezultat vor și ajunge.

Ce să facem, ca să ne cunoaștem cât mai bine pe noi înșine?

Înainte de toate să ne retragem la un loc singuratec și să ne cercetăm acolo sufletul,

Și vă întreb, dragi cititori, cine are prilej mai bun pentru aceasta decât țărânu? El care se află pururea sub cerul liber, care zi de zi vede faptele și minunile Domnului, care într-o toată ale sale dela Domnul atârână. O, cât de ușor poate, el să recunoască cu biserică noastră într-una din minunatele rogațiuni dela sfințirea apei la Bobotează, spunând: *„Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale, și nu este cuvânt spre lauda minunilor tale!”* Cât de ușor se poate el gândi la suflet și la toate răutățile și păcatele sale! Cât de ușor se poate retrage și examina pe sine! De aceea și sunt țărânii mult mai buni decât meșteșugarii ori cărturarii, pentru că sunt mai aproape de Dumnezeu decât toți ceilalți.

Nu ascundeți adevărul, în fața sufletului vostru! Fie adevărul acela cât de urât, priviți-l în față, nu va speriați de el, căci numai văzând deplin adevărul, urciunea sufletului vostru, veți putea să vă îndreptați, încercând mai întâi a vă scăpa pe rând de păcate.

În sfârșit, ori de câte ori descoperiți vreun rău în desproapele vostru, întrebați-vă cinstit, și numai decât, oare această patimă sau păcat nu se află și în sufletul meu?

După ce le-am făcut toate acestea, să ne mai punem și următoarele întrebări: Oare noi recunoaștem păcatul fudulei, sau al mândriei? Nu cumva suntem de părerea, că numai prin bogăție ne putem ridica peste ceilalți oameni? Dar oare necumpătul și necurăția privim-o de păcat? Ori doară ne îmbătăm tot mereu și dacă nu putem s'o facem aievea, cel puțin în gând călcăm porunca a șasa? Și în sfârșit încă o întrebare: Cui îi semănăm noi, fariseului ori vameșului? Dacă am trăi pe vremea aceea, oare farisei am fi ori vameși?

Vameșul e umilit; noi cu capul pe sus. Lui îi pare nespuse de rău pentru păcate; nouă nu numai că nu ne pare rău, dar nici nu le recunoaștem de păcate. O seamă dintre noi însă sunt mai răi chiar și decât fariseul, pentru că el nu jefuia; noi ori de câte ori ni-se dă prilej. El nu era nedrept, cel puțin așa se laudă; pe când noi făcut-am nedreptate la toată lumea. El nu era nici preacurvar; pe când noi în gând de câte ori nu vom fi făptuit acel mare păcat. El postea de două ori în săp-

tămână; noi, mi-se pare, nici odată dădea zeciuială bisericii din toate avea; pe când nouă și de crețarul vechiu pe care-l aruncăm în căldură apă sfințită ne pare rău și câte odată ne sfim a pune pe disc chiar și câte un bumb sau nasture.

Ei, vedeți, unde ajunge omul, nu se cunoaște pe sine însuși? Și pentru că nu și-a luat oboseala să privească odată cu toată seriozitatea în fundul inimii sale. Dacă doriți deci să vă îndreptați acest post mare, care se apropie, peți mai întâi cu cercetarea atentă a sufletului vostru și vă veți cunoaște pe înșivă și vă veți face creștini cinștiți omenie.

Părintele I.

Pilde pentru viață

Un mare învățat își mărturisea credința în scris.

Marele învățat Alexandru Volta, născut în 1745 și mort în 1827, ceice a descoperit curentul electric, asculta zilnic sf. liturghie spunea zilnic rozarul. Mai mult, văzând că are cine-i învăța pe copii, s'a legat să scrie și el însuși catehismul. În fiecare duminică și sâmbătoare se culmea, iar sâmbăta seara, la vecernie, aprindea o lampă sub clopotul Preacuratei care se afla acățată deasupra ușii sale.

La începutul anului 1815 s'a întâmplat un domn, aflându-se greu bolnav, n'a voit cum să se spovedească, spunând că spovedina e bună numai pentru oamenii fără credință și nu cunosc nolle descoperiri ale învățatului. Preotul a încercat să-l convingă, cât de greșite, și, între altele, l-a adus drept exemplu pe marele învățat Alexandru Volta. Acesta a avut o mare înfrângere asupra navelui care a declarat că va crede numai în cazul că Volta își va mărturisi credința în scris.

Preotul s'a dus deci la Volta și l-a rugat să facă bine să-și mărturisească în scris credința, și astfel să l scape pe cel greu bolnav de iad. Atunci, așezându-se la masă, marele învățat a scris următoarea mărturisire de credință:

„Nu înțeleg, cum se poate cineva în de sinceritatea și statornicia credinței mele mărturisească credința mea, care este romano-catolică și apostolică în care m'as născut și am crescut și pe care am mărturisit-o și în lăuntrul sufletului meu și în fața oamenilor.

În săvârșirea faptelor bune, cari se fac cu tot dreptul dela un catolic, am greșit — de multe ori; mă simțesc învințat de multe păcate, împotriva credinței însă n'as greșit — se cât mai aduc aminte — niciodată. Dacă greșirile și păcatele mele au dat cumva oarecuiva auză de a mă crede necredincios pentru a o aduce aceasta la cale și întru a rezul oricărui scop bun, declar și sunt gata să o accentuez într-una, oricâte jertfe mă costa, că eu aceasta credință sfântă catolică am scotit-o totdeauna și o scotesc și astăzi de sigura credință adevărată și neînșelătoare. Lui Dumnezeu îi datorez neîncetată mulțumire că mi-a dăruit o astfel de credință. Intenția mea nestrămutată este să trăiesc și să mor în ea, nădăjduind că prin această credință voi fi părtaș vieții de vecl. Cu toate acestea credința este un dar supranatural (peste toate) al lui Dumnezeu, m'am folosit de toate mijloacele cele omenești în a mă întări tot mai mult în credință și în a înlătura orice îndoielă că

Se ridică și mi-ar fi putut face vre-o încrețitură.

Adevărurile de temelie ale credinței le-am pus unui studiu amănunțit. Am citit toate scrierile de apologetică (apărarea a credinței), preceptele și cele ale contrariilor. Am europănit bine venite aduse și de unii și de alții și prin aceasta am obținut dovezi atât de puternice în favoarea credinței, încât și cel mai necredincios le pot cerceta și se pot convinge de adevărata credință catolică.

Să dea Dumnezeu ca această mărturisire credință — care mi-s'a cerut, pe care o dau cu plăcere, pe care am scris-o cu mâna mea proprie și am întărit-o cu încălțura mea să poată fi arătată oricui, fiindcă eu nu mă lănez de evanghelle. Să dea Dumnezeu ca această mărturisire de credință a mea să aibă roade cât mai bogate.

Milano, la 6 Ianuarie 1815,

Alexandru Volta."

O cărciumă ea puține altele

În satul Zorneding din Bavaria catolică (Germania) se află deasupra cărciumei următoarea inscripție:

"Fie lăudat Iesus Cristos!

Iubite oaspe,

Nu blăstâma, nici nu te sfâdi în casa mea, mai bine ține frumos afară; pentru că Dumnezeu ne-ar blăstâma în cazul acesta și pe noi și pe mine.

Dacă vrei totuși să rămâi în casa aceasta, vorbește vorbe rușinoase, nici nu sudă, nici te jura, ci mănă și bea după a ta bogăție.

Celce nu vreau să mă asculte, să plătească ceace au consumat și să se ducă în casă."

Unde este aurul lumii? Aurul cel mult din întreaga lume îl au Americanii. America se găsește aur în preț de 18 miliarde dolari. Aceasta înseamnă că mai bine decât părți din aurul lumii îl au Americanii



Instalarea noului protopop român unit al Aradului

Duminecă în 4 Februarie a. c. s'a desfășurat cu o impunătoare solemnitate instalarea M. On. Victor Pop de la Șeitin ca paroh în Arad I și protopop districțial, în locul Revs. Iosif Popa numit canonic. Actul instalării l-a săvârșit Il. Sa prepozitul iugojan Dr. N. Brânzeu, care în cuvântarea sa a arătat, că în ședința consistorială din Ianuarie dintre mai mulți vrednici, a fost numit cel mai vrednic, anume zelesul preot al Șeitinului.

Întotdeauna pâr. Victor Pop s'a arătat un preot plin de zel și dragoste pentru mântuirea sufletelor, mare orator la misiuni, și mai mare român, apoi un nelintrecut organizator de asociații religioase și neobosit catehet al tineretului școlar.

Solemnitatea instalării de la Arad s'a început la orele 10 prin celebrarea sf. liturgii de către Revs. prepozit Dr. N. Brânzeu asistat de Revs. canonic Iosif Popa și M. On. Victor Pop, împreună cu săborul preoților tractuali: Victor Ghitta, Teodor Pop, Petre Herlo, Ion Cismașu, Fravim Popoviciu, Emil Radu, Iosif Stoica, V. Ungureanu, I. Suciu, diacon fiind G. Mitrutișu. Răspunsurile liturgice le-a dat corul parohial sub conducerea d. lui preot-prof. T. Grozescu.

A urmat apoi o masă de întâlnire la care au luat parte 100 persoane. Seria toasturilor aci o începe pâr. prepozit Brânzeu, ridicând paharul pentru Capul încoronat al Statului, M. S. Regele Carol II și pentru Capul încoronat al Bisericii lui Christos, Părintele Papa Fiș XII.

Di. general Gh. Stavrescu închină pentru biserică unită și noul protopop, iar di. col. D. Stînghe prefect, închină pentru frățesca colaborare între cele două biserici naționale și administrația civilă. Revs. canonic Iosif Popa urează apropiata unire a bisericilor naționale românești, iar di. general Al. Vlad primar aduce salutul municipiului Arad. Preotul-prof. Petre Herlo exprimă emagii noului protopop din partea preșimii districtului Arad, iar agricultorul Ștefan Băcican curatorul dela Șeitin aduce salutul enoriașilor păstorii timp de 16 ani de M. On. Victor Pop.

Le răspunde tuturor noul protopop, mulțumindu-le și asigurându-i că aci în Arad, la granița de vest a țării, ea preot și român își va face întotdeauna datoria.

I. Stoica

In luptă cu lupii

— Înfloritoare moarte a unui perceptor — După ce s'a luptat cu un lup, văzând că nu-l poate birui, perceptorul se aruncă într-o fântână.

O întâmplare îngrozitoare s'a petrecut nu de mult în apropierea comunei Zăpodeni, din județul Vaslui. De câteva zile perceptorul Vasile Astratinei n'a mai fost văzut de nimeni. Plecuse cu acte la oraș și nu s'a mai întors. Într-o zi niște soldați au găsit lângă o fântână de pe hotarul satului o înaltă cu acte de ale perceptorului Vasile Astratinei. Uitându-se în fântână, l-au zărit și pe perceptor, în fund mort.

După ce l-au scos afară, au văzut că în fundul fântânii erau aruncate și hainele perceptorului.

Pe mână nefericitul perceptor avea muncă de lup, asemănătoare cu cele găsite pe colacul fântânii. Se crede că nefericitul perceptor s'a luptat cu un lup și văzând că nu-l poate răbi și-a aruncat hainele, apoi s'a aruncat și el.

S'au găsit toate hărțile și banii cari perceptorul îi avea la el. Lumea a prins frică și nu mai trece noaptea prin locurile acelea.

„UNIRII POPORULUI“

Cântec de dor

Trenule cu roate rele,
Ai umplut lumea de jale
Și de-atâtea lacrimi grele.
Trenule cu roate înalte,
Nu-l du pe badea departe
Că n'are cime să-l cete.
Rău-i Doamne'n sat strein,
Că bei apă'n loc de vin
Și trăiești tot cu suspin.
Rău-i Doamne'n sat departe,
Că trăiești tot cu păcate.
Frunzuliță de pe tău,
Bădiță, bădiță-al meu,
Gândește la Dumnezeu,
Așa cum mă gândesc eu.
Floriciță de cicoare,
Când ne-om întâlni noi oare?
Străină-s, bade, străină,
Ca și-o floare din grădină
Dar nici aia nu-i străină
Că mai are o rădăcină,
Când o prinzi de ea se ține.
Când o prinzi s'o ici în brațe
Șapte rădăcini o acăță.
Foaie verde de căline
Se rupe inima'n mine
Foaie verde de frăguț
După tine scump drăguț

Foaie verde tătăiță,
Vină acasă măi bădiță
Tot cu lacrimi și cu plâns
Eu, bade, ție ți-am scris
Și-oi plânge și-oi suspina
Pân' ce, bade, ne-om lua
Și-oi plânge și-oi tot jeli
Pân' ce, bade, vei veni.

Popa din Trezești

Părintele Vlad era preot la Trezești. Bun ca pănea lui Dumnezeu, deschis la suflet, venele cu sămbetul pe față, părintele își iubea din inimă pe Trezeștenii săi. Pentru el Trezeștii ar fi fost raiul pe pământ, dacă oamenii l-ar fi ascultat. Dar vai! El nu prea aveau grija popli și a bisericii. Pe la mărturisire veniau rar de tot și chiar și la Paști nu se apropiau de altar. Se încurcau mai mult pe la crăsmă.

Pe părintele îl durea sufletul de aceasta și în fiecare zi se ruga lui Dumnezeu, să nu moară, până ce nu va întoarce pe cei rădăciți la Dumnezeu.

Și să vedeți, că Dumnezeu l-a ascultat. Într-o duminică, după Evanghelle, lese părintele la predică în ușa altarului.

— Iubiții mei, zise el, dacă vreți mă credeți ori nu, însă în noaptea trecută, mie așa mi-s'a părut, că am ajuns, cu un biet păcătos la poarta raiului.

Am bătut mi-a deschis chiar sfântul Petru.

— El uite, ești chiar Sfînșia Ta, popa din

Trezești, îmi zise el, ce vânt te aduce pe la noi? Și cu ce te putem ajuta?

— Dragă sfinte Petre, Sfînșia Ta, care porți toate socotelile și chelle raiului, mi-ai putea spune, dacă sunt mulți din Trezeștenii mei aici în rai.

— Îndată, zise el. Șezi puțin de te odihnești. Vom căuta împreună.

Și sfântul Petru luă cartea raiului, își pusese ochelarii și o deschise:

— Trezești ai spus! Trezești... L-am găsit. Dar aici îl o foale albă! Dragă părinte, aici un suflet din Trezești n'a intrat aici.

— Cum! Nu-l nici un Trezeștean aici? Nici unul? Nu se poate! Fă bine și mai caută odată.

— Nici unul dragă părinte! Dacă nu mă crezi, uită-te chiar Sfînșia Ta.

Era să mor de rușine și supărare nu alta. Am plâns și m'am rugat Atunci sfântul Petru îmi zise:

— Crede-mă părinte, nu-ți mai face sânge-rău pentru atâtea. De bună seamă că el sunt la purgator. Se vede că mai au de plătit cu ceva lui Dumnezeu.

— Vai, cum ași face ca să-l mai văd odată și să-l mângâi!

— Foarte ușor, Părinte... Încalță-te înteu cismele acestea, căci drumurile pe aici nu-s așa bune ca în România. Uite că și-se potriveac de minune... Acum o ia la drum tot înainte. Ocolești o apă mare și la dreapta, dai de-o poartă de argint, împodobită toată cu sticle și

Scrisori către săteni

Bade Ștefane,

Despre multe așa avea să-ți scriu acum, dar m'am gândit să le las pentru mai târziu, când slovă, de slovă să-ți le înșir pe hârtie și așa să stăm bîtrânește de vorbă.

Despre un lucru trebuie să-ți pomenesc și în scrisoarea aceasta. Am fost mai în săptămîna trecută pe acasă și m-a durut inima de ceace am văzut. Adevărat, cum spui și dumnezeata, satul nu s'a schimbat cu nimica. Valea Griorii curge tot așa de molcomă, strejuită de șirul de plopi uriași, — ce stau acolo, încremeniți pare că dela începutul începutului.

S'au schimbat însă multe lucruri cari n'ar fi trebuit să se schimbe și-au rămas acelea, cari ar fi trebuit schimbate de mult. Am găsit în sat aceleași garduri hânite și pornite spre risipire, cari stropite cu var și noroi, par și mai urâte ca înainte, aceleași podețe stricate și șanțuri înfundate și pline de noroi și tină. Dar ceea ce m'a durut și mai mult a fost starea în care am găsit cimitirul satului.

Cum era într'o zi de moină și desghet l-am găsit plin de porci cari rămău acolo ca într'un ogor pustiu.

De gard nici nu se poate vorbi. Nu era nici urmă măcar. De către drum un șir de acăși subșiri și rari stăteau acolo în chip de gard, iar de celelalte părți se întindeau viile și locurile de cucuruz.

M'a cuprins un gând de părăsire și uitare când l-am văzut. Mi-au venit în minte locuri părăginate, pe unde cresc în voie lobodele și cucutele și unde se așvâră hoiturile putrezite de animale.

După cât știu, așa sunt cimitirele pe multe sate, locuri de părăsire și uitare. Și n'ar trebui să fie așa. Cimitirul este un loc sfințit, care ține de lucrurile sfințite ale bisericii. În alte țări așa li-se zice cimitirelor: „câmpuri sfinte”. Și sfânt trebuie să fie pentru unul fiecare din noi cimitirul. Acolo, strejuiți de crucile înegrite

de ploi, dorm străbunii și părinții noștri, iar noi nu trebuie să-i uităm. Să ne gândim mereu că cimitirul este locul care adăpostește trupurile acelor, cari ne-au dat nouă viață. Să ne gândim că pământul pe care-l călcăm și-l lăsam de-l rămă porcii este amestecat cu mustul ieșit din trupurile celor morți, că prunii cari țși împletesc crengile deasupra mormintelor coboară rădăcinile lor adânc printre oasele celor morți.

De aceea, acum la început de primăvară, să vă uniți mai mulți gospodari din sat și să căutați să închideți cimitirul Adunați premilitarii și străjerii, îl curățați bine de crengile uscate și de lucrurile cari n'ar trebui să stea într'un loc așa de sfințit.

Faceți așa ca la vară, coasa să nu găsească în cimitir decât iarbă curată, flori și sulfină, nu cucute și lobode.

Vă împliniți prin aceasta o datorie către aceia cari v'au dat viață și față de sufletele voastre.

Comori ce se pierd

— Doinele —

Cât de frumoasă-i doina românească, o știm cu toții și nu trebuia s'o mai spunem. Pare că se tremurată el de jale, un neam întreg și plînge durerile și amarul unui trecut înviforat. Vă voi istorisi și o scurtă povestire, care ne arată frumusețea minunată a doinei. Se spune că demult, un Românș de al nostru a rătăcit în împărăția turcească. N'avea la el decât fluerul și băta, așa cum coborise omul dela oi.

Pe atunci stăpînea în Turcia un sultan crud și hain, care omora pe orice străin, care îndrăznea să-și poarte peșii prin împărăția lui. Rer a fost omul care a putut să scape viu, odată ce-a ajuns acolo. Il prindeau găzli și-l duceau înaintea împăratului. Trebuia să aibă comori urlașe de aur și nestomate ca să mai poată dobîndi iertare.

Așa a ajuns și românul nostru înaintea feței grozavului sultan. S'a dus omul înlațit

la judecată, căci nu se știa cu nici o vină decata a fost însă ca și pentru ceilalți: moare pe loc, în fața împăratului și a sfetnicilor.

Înainte de a muri și-a cerut Românul să cânte un câtec din țara lui. I-s'a dat, celor cari stau să moară li-se împlinesc din urmă dorință. Și-a scos fluerul dela și-a început o doină.

În sala unde a curs numai sânge s'a atînci pentru prima oară versul jalnic al doinei. Pe sub bolțile de piatră, unde a răsunat mai blesteme răsună plină de-o vijeloașă sălbatică darere doina românească. Românul cânta tot mai cu foc. Era în cântecul lui darerea unui suflet tânăr care simte abia du-se peste el suflarea morții; era dorul satului lui din munții României, dorul de mamă bîtrîcă, după horele din sat, dorul sărutărilor iubitei și de tarma lui dragă.

Curtea și soldații ascultas încrăm. Asculta și sultanul și pentru prima oară frisele de lacrimi au lăcit în colțul ochilor. Erau cele dintâi lacrimi de îndușoare și milă și când Românul a sfârșit cântarea, sultanul plîngea deabinelea.

Doina românească tamulase și înimă piatră a groznicului sultan. Românul a lertat de pedeapsă. Sultanul l-a luat în sfetnicii săi și n'a mai trimis pe nimeni moarte din acel ceas. Doina prețuisese mai decât mult aur și comori. Înăptalse o milă. Darere, că azi cântecele vechi, doinele aceluia frumose, încep să fie părăsire și uitate. Căli și fetele le lasă pentru cântece noi, dela orașe, cari nu spun nimic și-l păcat se pierd așa niște comori mari.

O femeie n'a vorbit 35 de ani

Se spune că în America este o femeie care n'a vorbit 35 de ani. S'a certat odată bărbatul său și de atunci n'a mai scos nici cuvînt din gură. Minunată femeie! Câți am de bărbați n'ar vrea să aibă așa nevastă.

cruci negre. Ține minte la mîna dreaptă... Bate acolo și și-se va deschide.

Cale bună! Umblă sănătos..

Și dragii mei, ce să vă spun! Am mers...am mers! Ce drum a mai fost acela! Mă iau flori și când mă gândesc. O cărărele îngustă plină de mărăcini și bolovan, printre care abia mai răzbeam, și pe margini mă însoțeau șerpii șuerînd și lupii urlînd, până am ajuns la poarta de argint.

Boc! boc!

— Cine bate? Imi strigă un glas jalnic și răgușit.

— Popa din Trezești!..

— Din...?

— Din Trezești.

— Et... Întră.

Si am intrat, dragii mei. La o masă, un inger frumos cu niște aripi întunecate ca noaptea, cu o haină strălucitoare ca ziua și cu o cheie de argint la brău scria, scârț-scârț într'o carte mai mare și mai groasă ca a sfântului Petru...

— De ce ai venit și ce vreal tu, om pămăntean? Imi zise ingerul.

— Dragă ingere — dacă nu și-i cu supărare — te-aș ruga să-mi spui, dacă Trezeștenii mei sunt aici.

— Cine?..

— Trezeștenii, oamenii din Trezești. Eu sunt popa lor.

— Al popa Vlad din Trezești!

— Chiar el, dragă ingere, te rog arată-mi-l.

Și ingerul deschise și începu a răsfoli print'o carte groasă. Iși mai mura din când în când degetul în gură, ca folle să se desfacă mai ușor, dar nu găsi nimic.

Trezești? ai spus — zise el, suspinînd greu. — Nici un om din Trezești nu-l aici.

— Sfinte Haralambie! Nici unul în purgator! O Doamne, dar unde sunt?

— Ei, unde să fie, dragă părinte, în rai, caută-i acolo.

— Dar eu vin din rai și nici acolo nu l-am găsit.

— Dacă nu-s nici la rai și nici în purgator, atunci, caută-i la iad — imi zise el.

— Vai ce să faci! Dragă ingere numai tu mă mai poți ajuta, spune-mi unde să mă duc.

— Ascultă, părinte Vlad, dacă vreal să știi sigur, unde au ajuns Trezeștenii Sfînșiei Tale, ia-o pe poteca asta, dar mergi repede, dacă poți chiar fugi. La stînga dai de-o poartă mare. Acolo vei afla totul.

*

Dramul, pe care am mers acum, a fost și mai greu ca cel dintâi. Era o cărare lungă, acoperită cu jar. Mergeam ca și când aș fi beat. De mii de ori am căzut. Eram tot apă. Mulțumită, însă cismelor date de sfântul Petru, am ajuns sănătos la capăt. Am dat de o ușă mare, dar ce zic ușă, era o poartă urlașă, care ardea ca un cuptor aprins. Acolo nu m-a mai întrebă nimeni de nume. Pe poarta larg deschisă, intrau oamenii de-avalma, așa cum mergeți voi dumineca la crișmă.

Mă luau flori de ce vedeam. Se încrân-

cena carnea pe mine, nu alta. Simțiam un ros urât de carne pârilită și păr ars. Din ce se auziau gemete, plîsete sfîșietoare, bleș și jurăminte.

— Hai intră odată! Ce mai stai, vii o vii? — Imi zise un drac negru și încorn împungându-mă cu furca.

— Eu! Eu nu intrul — zisei. Eu sunt prieten de al lui Dumnezeu.

— Tu ești un prieten de al lui Dumnezeu?.. Dar atunci ce cauți aici, prăpădit!

— Eu am venit... ..sunt popa din Trezești și am venit să văd, dacă v'run Trezeșten de-al meu este aici.

— Al! După cum văd, faci pe prostul, de mai întreb, ca și când n'ai ști că toți Trezeștenii tăi sunt aici. Ia uită-te numai de cum și i-am aranjat noi pe bunii și scumpii Trezeșteni!

I-am văzut, dragii mei, pe toți consă voștri, i-am văzut într'un foc urlaș, înclăși flăcări și draci negri îi împungeau mereu furcile:

Pe bîtrînul Nitu Onului, îl știți cu căci n'a murit demult — bătrînul Nitu On care se îmbătă așa de des și și-a prădat av coplășilor prin crășme — pe el l-am văzut într'o căldare cu vin fierț și doi draci îi ține pe gât beutură aprinsă.

Am văzut-o și pe Sofia Sucului, care schimbat de-atâtea ori bărbații. Dar ce să mai spun, căci pe toți i-am văzut, așa cum știți și voi.

Eu l-am văzut pe Pavel dela moară,



— In ajutorul plugarilor. — Se vor da ajutoare concentra-
tilor. — Drumuri de pace sau de război în Europa. — Cum
luptă Finlandezii —

O lege bună

Malte legi s'au adus pentru ajutorarea
concentrații. Lumea năcăjită, muncitorii
meseriași, suferă mult din pricina concen-
trațiilor, de aceea dl ministru al muncii a ho-
tărit, ca începând cu 1 Februarie 1940 să dea
famililor lor un ajutor de 20 de lei pentru
fiecăre zi de concentrare.

Ajutoare pentru plugari

Se pune azi preț tot mai mare pe plu-
gărie. Prin Institutul Cooperăției se împart di-
recte ajutoare plugarilor. Banca Națională de
acestui Institut al Cooperăției suma de 300
milioane lei pentru cumpărarea de semințe,
câte 45 de milioane se dau pentru cumpărare
de semințe de cânepă, în și bumbac, iar 25
de milioane pentru cumpărare de zarzavaturi.

Nu peste mult se vor împărți și mașinile
de plugărie, aduse din Germania.

S'au mai adus din Italia 600 mil kilo-
grame de orez și 60 mil kilograme măsline
pentru populația țării.

Se împozesc lucrurile

Pare că se prind a împoză zărilor întune-
cate de prevestiri de bătăie.

Țările din sfatul înțelegerii balcanice, a
donate la Belgrad, și-au arătat încă odată ho-
tărârea lor de pace. Această hotărâre și voință

ura făina oamenilor și lua vamă prea mare;
pe Gligor din păduri, care a băgat apă în vin;
pe Garișoale; pe Gheorghe din părale.

Am văzut pe bătrânul Burlănuș care sudala,
așa de amar, de și-se făcea frică; pe Toaderu
lui Filou, care a stricat atâtea case în sat și
ura de ardea.

Am văzut și pe Ioană și Ilieleanului
care a pus trei averi în cărți și a murit sub
gardă ca un câine, O, dragii mei, toți erau acolo
și se chinuiau amar, plângeau și se blăstămau
de-și era mai mare mila.

* * *

Infricoșăți, plini de groază, Trezeștenii în-
cepură a plânge, văzând, în iadul deschis, care
pe tatăl sau, care un văr, un frate sau un șogor.

— Vedeți și voi dragii mei, zise preotul,
că așa nu mai poate merge. Această soartă vă
așteaptă pe voi pe toți, dacă nu vă schimbați
viața și nu vă pocăiți.

Eu am răspundere pentru sufletele voastre,
deaceia voiu, începe să fac ordine între voi.

Măine, luni, voi spovedi bătrânii, marți
copiii miercuri pe feciori și fete. Joi voi spo-
vedi bărbații, vineri femeile, iar sâmbătă pe
morar și crășmar. Aceștia au păcate mai multe,
așa că lor le trebuie o zi întreagă.

După această predică Trezeștenii s'au
schimbat mult. Azi sunt oameni cinstiti, drepti,
cumpătați, buni creștini și cu frica lui Dum-
nezeu. În sufletele lor s'a coborât darul și aju-
torul lui Dumnezeu și ei și-au schimbat viața.

După Alphonse Daudet

de pace a fost înțeleasă și de țările cari se
războiesc. Acestea prin gîzetele lor spun că
avem dreptate și că bine facem când ne gîn-
dim să nu ne amestecăm în război.

Mal mult, unele gîzete italiene, cari în
vremea din urmă nu ne prea aveau în inimă,
acuma scriu și ele că trebuie lăsat la o parte
orice gînd de revizuire și schimbare a hotă-
relor. Bat șeua să priceapă cine trebuie,
adică acela cari se gîndesc la revizuirea
granițelor de azi.

Cît s'a scris pentru în- zestrarea armatei

Poporul românesc a răspuns cu însufie-
țire la chemarea guvernului de a cumpăra bo-
nuri pentru înzestrarea armatei.

Până acuma s'au subscris 10.252.321.000
(zece miliarde două sute cinci zeci și două
de milioane trei sute douăzeci și una de mil
lei).

Se crede că suma aceasta va fi mărită,
deoarece mai sunt încă mulți, cari au de gînd
să subscrie și ei bonuri pentru înzestrarea
armatei românești.

Un nou ministru de Stat

Dl Ioan Christa a fost numit, vineri
trecută, ministru de Stat. În această zi d-za a
depus jurământul în fața M. S. Regelui.

Noul ministru de Stat va avea în sarcina
sa schimbările economice cu străinătatea, a-
dică se va ocupa cu ceace vindem și cum-
părăm dela alții.

Dl Gafencu a făcut dare de seamă despre conferința dela Belgrad

Vineri, la 9 Februarie, s'a ținut un con-
siliu de miniștri sub președinția dlui Tătă
rescu.

Dl ministru G. Gafencu a făcut o
dare de seamă despre sfatul dela Belgrad și
hotărârile ce s'au luat acolo.

Sfatul miniștrilor a făcut planul după
care se vor aduce și vota legile în parlament.
Mal întâi se va aduce o lege pentru ajutoare-
rea familiilor celor concentrați și o lege a
breslelor.

De pe frontul din Finlanda

Pare că încep să se schimbe sorții răz-
boiului în Finlanda. Alacurile Rușilor sunt tot
mai puternice și sunt temeri, că dacă Finlan-
dezii nu vor fi ajutați, atunci ei vor pierde
războiul.

La vară Rușii vor putea să lupte mai
ușor ca acuma. Zua fiind atunci cu mult mai
lungă, un ceas două de întunec, aviația ru-
sească are vreme să bombardeze în voie
orașele finlandeze. Iată de ce spun militarii
pricepuți în ale războiului, că Finlanda tre-
buie ajutată acuma, până nu se pornește
desghețul.

Veștile cari vin acuma despre luptele de
acolo, nu par a fi toate adevărate. Așa odată

se spune că trupele finlandeze au nimicît
lângă lacul Ladoga, peste 20.000 de Ruși, apoi
se anunță că știrea nu-i adevărată.

Luptele cele mai crâncene se dau pe
frontul Careliei. Trupele rusești, după lupte
indărîgite au ajuns în primele posturi ale liniei
finlandeze Mannerheim. Rușii n'au putut să
rămână însă decât foarte puțin în aceste pos-
turi și au trebuit să se retragă.

Deasemenea se spune că avioanele rusești
au bombardat 141 orașe finlandeze și șase
spitale.

Războiul din Apus

În tot cursul săptămânii trecute, pe frontul
din Apus, a fost liniște. Pe ascut nu s'au dat
aproape de loc lupte.

Vineri, la 9 Februarie mai multe vase
engleze au fost atacate în Marea Nordului de
avioanele germane și, după cum spun Germanii
au fost scufundate 6 vase engleze.

Englezii spun însă că știrea nu-i adevă-
rată și că a fost atacat numai un mic vas de
pesceit.

Ce a pierdut până acum Rusia în război

Războiul Rușilor cu piticul popor fin-
landez, a fost mai păgubitor pentru Ruși. Până
acum Rușii au pierdut 200.000 de soldați, adică
în fiecare zi câte un batalion, 647 care de asalt,
331 avioane și 63 de tunuri.

Finlanda este recunoscătoare Franței pen-
tru ajutorul pe care i-l-a dat în lupta cu uriașul
popor rusesc.

Un drum de pace sau de război?

Hotărît lucru că multă lume vrea pacea.
Pentru aceasta guvernul american mai face
încă o încercare de pace. Un trăs al gover-
nului american a plecat în Italia, Anglia, Franța
și Germania pentru a vedea cum stau lucră-
rile pe aici. Să fie oare drumul trimisului
american un drum de pace sau un drum de
război.

O pradă de război

O mare bucurie a adus în capitala Fin-
landei, vestea că armatele finlandeze au prins
60 de parașutiști ruși, între cari au fost și mai
multe femei. Toți acești parașutiști aveau la
ei pachete de bombe și dinamită și hărți fin-
landeze.

Cum luptă Finlandezii

Războiul Rușilor cu Finlandezii se duce
cître capătul de mișcătoare al pămîntului,
tot'o țară cu nopți lungi, cețuri și viscoale
grele.

Finlandezii cari trăiesc acolo, sunt de-
priși cu toate acestea, așa că pentru ei lupta
este mai ușoară ca pentru Ruși.

Noaptea polară

Toate luptele mari, de până acum, din
această țară s'au dat pe întunec, noaptea, căci
în Finlanda stăpânește noaptea polară, adică
o bună parte a anului este numai întunec.

Îngropați în zăpadă

Cu îmbrăcămintea pe care o au Finlan-
dezii se apără și împotriva vîntului și visco-
lelor năpraznice de acolo. Îmbrăcați în haluri
groase de piele, cu căciuli groase ei se în-
groapă în zăpadă și stau așa ceasuri întregi
fără să li-se întîmple nimica. Așa se știe a-
păra Finlandezii de furtună.

Baloneta încovoltată

Arma lor cea mai cumpănită în lupta plopt
la plopt este baloneta încovoltată, căreia ei li
zic „Puskko”. Cu acest cuțit, în vreme de

pace Finlandezii luptă împotriva sălbătâciunilor, iar acum în vreme de război, împotriva omului.

Sunt apoi neîntrecași schiori, și se pot mișca foarte bine pe zăpadă.

Finlandezii dau atacurile în patru mici cu soldați pușini. Intotdeauna însă sunt învingători și-și ajung ținta, căci se mișcă foarte repede, încât nici nu-ți dai seama. Ceea ce le dă atâta tărie Finlandezilor, să înfrunte gerul cel sălbătic, vântul de noapte, întunecul cel cumplit și puiolul armatelor rusești, este neîntrecața lor iubire de patrie.

Din legile țării

Necazul lui badea Pavel

— Fierul vechiu —

— Apoi, să mă ierte Dumnezeu, da asta, n-o mai înțeleg nici cum, îmi zise într-o zi vecinul meu Pavel. Acum s-o făcut ele și destule legi bune în țara noastră, da o lege ca asta care spune că trebuie să adun eu toate rugăminturile de prin curte și să le duc la primărie, n-o mai pricep de loc. Adică ce i-ar trebui Statului toate osiile stricate, cuiele ruginite și scaunele sparte de prin gospodăriile noastre când și așa nu-s mai bune de nimica.

— Să vezi, bade Pavele, că Statul știe el ce face când dă porunca să strângem tot fierul vechiu și nefolositor din gospodărie. Aceste erării: un raf stricat, o mașină ruginită, un plug rău, niște verigi de lanț rele, sunt foarte foloșitoare țării. Statul le duce în fabrici unde le topește și face din ele arme pentru apărarea țării.

Legea spune împede: Oricine are fier vechiu mai mult de 200 de kg., trebuie ca în termen de 15 zile să-l declare la Primărie. Legea spune apoi mai departe că trebuie să declare tot fierul pe care-l are, în primele 10 zile ale fiecărei luni. Tot fierul vechiu din cuprinsul țării este acum al Statului și nimeni nu-l mai poate cumpăra sau vinde cum vrea. Acela, care nu se supun legii, vor fi pedepsiți cu amenzi și cu confiscarea fierului.

Statul nu adună pe gratis fierul, el îl plătește cu un preț potrivit. Trebuie numai să-l declarăm la vreme.

— Acuma înțeleg, cum vine asta — zise badea Pavel — Bună lege, n'am ce zice. Statul adună vechiturile de care ne încurcăm noi în gospodărie, ca să facă lucruri nouă și foloșitoare. Face cum s'ar zice din vechiu nou. Am să-i dau și eu tot fierul vechiu pe care-l am. Și chiar bine că mi-am adus aminte. Am în pod o ruginitură de ceană spart, de care nu mă puteam scăpa nicicum. Nevasta nu mă lăsa nici să-l arunc ori să-l dau la cineva. Zicea că-i zestre dela mamă-sa și ține la el. Acuma nu mai are ce zice. Am să-i arăt ei că poruncește legea și pace.

Bună lege și asta cu fierul vechiu!

O datorie grea

Soartea țării, se găsește azi în mâinile voastre, dragi plugari. Într-o parte de lume a început viforul cumplit al războiului, care înghite vieți omenești și bogății nenumerate. Pe noi ne pândesc, de altă parte, ochi răi și blăstămași de dușmani, cari numai binele nu ni-l vreau.

Pentru ca să trecem biruitori peste aceste ceasuri grele, trebuie să muncim din greu. O parte din plugari pășesc hotarele. Cel rămas acasă trebuie să muncească mult, de două ori atâta ca înainte.

Nu trebuie să rămână nici o palmă de pământ nelucrată! Nu trebuie să mai rămână ca altădată coaste și locuri pustii.

Avem cu toții datoria grea către țară, ca să scoatem din pământ rod cât mai mult și mai îmbelșugat. Fiecare ceas, fiecare clipă trebuie folosite. De cum se va desprimăvora trebuie să fim cu plugurile în brazdă.

Numai așa vom putea face față greutăților de azi. Vom putea vinde bucate pe bani frumoși străinilor și vom avea pentru ceasurile grele de mai târziu și pentru îndestularea țării.

La lucru deci! În mâinile și munca noastră stă viitorul și țaria noastră!

Cum a câștigat un preot abonați pentru gazetă

Le-a plătit săratul fânului cu câte un abonament la gazetă

Zilele trecute am primit o scrisoare care ne-a făcut mare bucurie, dar totdeodată ne-a și mirat felul într'adevăr mișunat, cum a știut să câștige cetitori pentru „Unirea Poporului” pâr. protopop Gheorghe Cosma din Dragomirești, județul Maramureș.

Dar să-l lăsăm să vorbească însuși Sf. Sa: „Am o porțiune canonică la o depărtare destul de mare, la poalele Țibleșului, unde am avut 16 care de fân.

Transportul fânului de acolo — de regulă — se făcea gratis din partea unor credincioși mai cu tragere de inimă.

Între împrejurările grele de acum (rechiziționări de cal etc.) ar fi fost greu să apelez la serviciul lor în modul obișnuit, deci am promis, că toți acela, cari îmi vor transporta o sanie bună de fân dela locul amintit, vor primi din parte-mi câte un abonament la „Unirea Poporului” pe anul 1940.

Cuvântul a fost ascultat și într-o zi tot fânul era adus acasă.

Azi V'am expediat cu mandat postal Lei 1600 (una mie șase sute) cu rugămintea, ca să binevoiți a trimite gazeta pe adresa credincioșilor mei însemnați aici.”

Ce frumos ar fi, dacă mai mulți proprietari de pământ ar urma pilda pâr. protopop Gh. Cosma din Dragomirești!



Vechea biserică română unită din Dragomirești, pe care, pentru frumusețea ei, cei dela cârmuire au dus-o la București, unde înfrumusețează expoziția satului românesc și se miră de ea o lume întregă.



Aur din fundul mării. Se știe că cursul vremurilor mult aur de pe vapoare cari s'au scufundat a ajuns în adâncul apelor. Comori uriașe stau de sute de ani și așteaptă pe îndrăznețul care să le scoată. Acum spune că o tovărășie de oameni îndrăzneț vrea să scoată din apele mării o comoară prețioasă de peste 4 miliarde și jumătate franci. Această prețioasă comoară este îngropată în fundul mării de aproape 238 ani. În mai multe rânduri s'au făcut încercări de a se scoate acest aur, dar n'au izbutit. Poate că azi vor fi mai norocoși.

Un copil a fost omorât pentru de lei. Săteanul Alexandru Marin din comuna Crăcăuani, avea de primit 70 de lei dela mela Zenovia Budescu. În zilele trecute Marin s'a dat pe la femeie ca să ceară banii. Aceasta n'a avut să-i dea banii, Alexandru Marin a început s'o bată. În sfârșit el n'a mai știut seamă de nimica și a împins o pe biata femeie peste un copilăș al ei de patru ani, care căsăt ntr'o căldare cu apă fierbinte. Nefericitul copilăș a murit în chinuri foarte mari, iar teanul bătăuș a fost arestat.

L-a omorât la o nuntă. Un omorăbatic a fost săvârșit în săptămâna aceasta comuna Someșeni din județul Cluj. Săteanul Ioan Molnar a luat parte la o nuntă, unde certat cu tinerii Vasile Ciotean și Ion Serădean. Noaptea pe la ora 1, Ion Serădean l-a chemat pe Molnar afară din casă, spunându-i că-l așteaptă soția. Când a ajuns la poartă Vasile Ciotean l-a lovit cu un pumnal. Molnar a căzut jos și cei doi au început să-l ciomăgească, până i-au zdrobit capul. După această ispravă cei doi gașli s'au dus din nou la nuntă și au petrecut până dimineața. A doua zi ei au fost prinși duși la închisoare.

Din prăpădul războiului. Războiul este una din cele mai mari nenorociri, ce pot veni peste capetele bieților oameni. De urma lui rămân nenorociți milioane de oameni, milioane de orfani și milioane de morți. Se spune că de pe urma războiului din China rămases până acuma 60 milioane de oameni morțeri de foame și 6 milioane de orfani. — zici, Doamne ferește și apără.

Fierul vechiu se va aduna pe cooperative. Până acum fierul vechiu se putea aduna de către acela cari voia. Acum guvernul a hotărât ca fierul vechiu de prin gospodării să se adune de către cooperative sătești și de F. R. N. Acest fier se va topi din el se vor fabrica arme pentru apărarea hotarelor.

Un părinte își omoară pe cel de copilăși al săi, apoi se omoară și el. Un funcționar dela Administrația financiară din Târgu-Mureș, desădăjduit de viață, și împușcat cu o armă de vânătoare pe cele două fetițe ale sale, apoi s'a omorât și el. Când întors acasă, nevastă-sa și-a găsit bărbatul și fetițele moarte.

O mamă înnebunește văzându-și copilul morț. O mare nenorocire s'a întâmplat în zilele trecute în comuna Vancicauti. Săteanul Iacob și Maria Anducovachi au fost chemați la înmormântarea unei rudeni din satul vecin.

au fost acasă singuri pe copilașii lor, Vasile de 5 ani și Gheorghe de 2 ani. După plecarea părinților un cârbune a căzut din sobă și a aprins palele care erau împănate pe podea. Casa s'a umplut de un fum gros și bleșii copilași au murit înăbușiți. Când au venit acasă toți părinții, și-au găsit copilașii morți. Nefericita mamă a înnebunit de durere și a încercat să se omoare. — Nu lăsați copii singuri!

Fec mare la Fălticeni. Un foc mare izbucnit mai în zilele trecute în orașul Fălticeni. Focul s'a întins cu o înșelă mare și a aprins o uliță întreagă. Au ars numeroase case. Se crede că sunt mai mulți morți. Parabele sunt foarte mari.

A lertat de 70 de ori câte 7. Se știe acum la București un mare proces de amor. Un bătrân neguțer albanez, din Bucușeni, și-a omorât nevasta cu mai multe lovituri de cicoan. Pricina omorului a fost neînțelegerea nevestii. A simțit bătrânul neguțer că nevestă-sa îl înșelă cu alții. A văzut acest lucru încă de-acum 20 de ani. N'a pedepsit-o atunci. S'a gândit s'o terte, așa cum scrie la evanghelie, adică de 70 de ori câte 7. Gheorghina era însă o porodiță rea de mulere. N'a avut seamă de bunătatea bărbatului și lertă la lui, el l-a înșelat mereu. Asta a știut că moare de 20 de ani, până s'au împlinit secunde, adică lertările. Când a lertat-o de 70 de ori câte 7, bătrânul neguțer a omorât-o. — A uitat însă bătrânul albanez, că porunca legii creștine oprește răzburarea și omorul. Ea poruncește mereu, ca să lertăm și să iubim.

Ce ar fi dacă? V'și întrebat voi iubii săratori vrodată, că ce ar fi dacă toți oamenii ar fi buni creștini și și-ar face datoria de creștini. O, atunci s'ar schimba fața lumii întregi. Dacă fiecare credincios ar aduce la Dumnezeu numai un credincios, în fiecare an, atunci în 32 de ani ar fi încreștinată lumea întreagă.

Un vânt mare în America. În America (Georgia) a fost în zilele acestora un vânt foarte mare care a făcut pagube de nedescris. Furtuna a smuls mai întâi acoperișele caselor, apoi a început să dărâme etajele, iar în urmă a ras multe case de la fața pământului. Bisericele au fost schimbate în spitale. Au fost omorâți de furtună 50 de oameni și 500 au rănit rău. Sunt pagube foarte mari.

Iertarea unei călugărițe. Intr'o zi pe aeroportul școlii dintr'un oraș francez a fost un avion în flăcări. Învățătoarea, o călugăriță, a făcut tot ce l-a stat în putință, ca să scape elevii de la moarte. Ea nu s'a mai gândit scăpa, deoarece avionul cântă a explodat și biata călugăriță a ars de vie.

Publicație de licitație. Nr. 193—1940. Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că pe baza deciziei Nr. G. 3296—1939 a judecătoriei mixte Biały în favorul reclamantei Ana Polose repr. prin avocatul Dr. Ioan Cristea pentru încasarea creanței de 900 Lei și acc. se scoar termen de licitație pe ziua de 28 Februarie 1940, orele 11 s. m. la fața locului în satul-Român la domiciliul urmăritului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 10 feldere cucuruz, 2 porci și 1 bou în valoare de 5900 Lei. În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dat în Biały la 12 Februarie 1940 *Dragoș Burac, portărel.*

Cluji și răspândiți

UNIREA POPORULUI

† Horațiu Tit Grama, paroh român unit în comuna Iclod Jad. Târnavă Mică, a adormit în Domnul, Vineri 9 Februarie a. c., în al 50-lea an al vieții și al 23-lea al preoției și al căsătoriei sale. Însemnarea l-a făcut după oficierea prohodului în biserică din Iclod în com. Sâncel, Duminică 11 Februarie a. c. — Facă-l Dumnezeu parte cu dreptii!

Unde dai și unde creapă

S'ar putea foarte ușor ca războiul din Europa să se întindă și în Asia. Anglia își îndreaptă gândurile și legăturile ei cu țările din Asia, Afganistan, Iran, Irak. Acum face mari pregătiri militare în părțile acestea. Se spune, că are o armată de 2 milioane. Poate că vrea să se apere de vre-un atac sau chiar vrea să atace, nu se știe. Întreagă lumea musulmană, afară de Turci este alături de Anglia. Chiar și Turcii au un contract de prietenie cu Anglia.

Povestiri de groază

— Un marinar grec povestește chinurile foamei pe o barcă de salvare —

Întă cum descrie un marinar grec bombardarea și scufundarea vaporului pe care se găsea el.

„După ce am fost loviți de mai multe bombe, am încercat să reparăm vaporul stricat. Totul a fost însă zadarnic. Chiar când am pornit motoarele, s'a întâmplat o explozie mare, care aproape a scos vaporul de pe valuri și care a rănit mai mulți marinari.

N'am pierdut vremea și am coborât cu toții în bărcile de salvare, când am simțit că vaporul se înecă. Una din bărci a fost tălătată de helicea vaporului și mulți marinari s'au înecat. Cu barca noastră am pescuit pe cine am putut.

Aveam foarte puțină mâncare cu noi și a doua zi a început să cadă și ploaia, ceea ce ne-a mărit și mai mult suferințele.

În a doua noapte de la înecarea vaporului, doi dintre noi, înnebuniți de sete, au murit în barcă.

Nu mai aveam de mâncare și dimineața au mai murit și alții. Sufeream îngrozitor. Două vapoare, care au trecut pe lângă noi, nici nu ne-au luat în seamă. Era să înnebunim cu toții. În sfârșit am zărit pământul și ne-am putut mântui!

Un alt marinar povestește cum și-a mușcat mâinile de chinurile foamei și cum a mușcat și pe alții, ca să-și potolească foamea.

Cine-i de vină?

— Unde se arată că dragostea te îmbată mai rău de cap, decât beutura —

Dragostea, bat-o s-o bată cine-o mai scornit-o, îi pârdaie și nărăvașă rău. Te arde și te frige mai rău ca focul, iar dacă din păcate mai dai peste ea și cu puțină beură, atunci s-o gătat cu lăștea și paca sufletului.

Să vedeți ce-o pățit un tânăr danez, de pe urma dragostei sale. Daneii sunt oameni cu scaun la cap, harnici și chibzuși de mai mare dragul. Se întâmplă nu-i vorbă că o mai iau și el razua, dar asta mai rar. Tânărul danez s'a îndrăgostit foc de o fată din țara sa. Dar fata nu-l avea grija. Era ca de platră la supărare și focul tânărului. Și de necaz și supărare ce nu face omul? Mai bea câte o locușă. Așa și tânărul danez s'a apucat de beut ca să-și stingă focul. Dar să vedeți că l-a aprins mai rău. La o petrecere prietenii l-au luat în râs pentru dragostea lui. Supărat, tânărul îndrăgostit a plecat la casa iubitei, pe care a sărutat-o cu de-a silă. Pentru isprava lui

prietenii l-au lăudat, ca pe un om brav. Polția care-și bagă nasul în toate, l-a arestat și pedepsit cu trei luni închisoare. L-au oprit apoi ca să mai bea trei ani de zile. — Întă un sărut plătit cam scump. Și când te întorești, că oare cine-l de vină?

DIN POPOR

Tot ea de către pădure

M'am întâlnit iar cu badea Gheorghe a Oaului. Totdeauna avem noi să ne spunem câte ceva.

Acum, când m'a văzut, de departe mi-a și luat-o înainte:

— Apă! vezi, domnișorule, că tot eu am avut dreptate. Îi așa cum și-am spus. Noam de lighioană mai afurisită ca femeia, nici că s'ar afla pe lumea asta.

Știi doar cum spune și cântecul:

„Decât în casa muiorilor
Mai bine's temnița țării
Căci temnița-i cu lăcat
Casa muiorilor cu sfat.”

Acum, și-am fost spus și duminică ce-a pățit Ionu Sonului cu nevasta, când s'a întors din concentrare. N'au trecut nici două săptămâni de atunci, și alta, una care le pune vârf la toate, s'a întâmplat tot la noi în sat.

Îi știți și duminica pe Ionu Marcului. Are omul crâșmă și prăvălie bună în sat. Cum îi cruțător dela fire și n'are nici copii mulți, a ajuns să facă în câțiva ani avere frumoasă. Acuma, ca pe toată lumea, l-a luat și pe Ion cătană. L-a chemat la concentrare. Ca să-i fie mai ușor nevestii și să aibă cine-l purta rândul gospodăriei, să nevasta avea destul cu crâșma și prăvălia, o adus nebunii de el pe un văr de al lui, pe Vasile a lui Chirion. Asta, cum îi știe toată lumea șmecher și bun de gură de nu-l întrec nimene, n'a avut stăt grija gospodăriei lui Ion, cât grija muiorilor. În două săptămâni vula tot satul de ce făceau cei doi în casa lui Ion.

Până ce intr'o zi s'a aflat unii din sat, care să dea de veste și lui Ion de isprava nevestei-si. I-a scris o carte, acolo la regiment, în care-l chema să vie acasă. Și intr'o noapte, fără să știe nimene, o picat și Ion. O vint ud de ploaie și eboșit, dar n'a vrut să-i deschidă nimene. Supărat, a pus omul umărul și a scos așa din țară. Ce-a pățit atunci Ana, nevasta lui Ion, numai ea știe. Pe colăltat vinovat n'a putut însă pune mâna. Fugise pe ferăstră și dus a fost.

În loc să-și coar lertare de greșala făcută, nebuna de mulere, după bătaia asta s'o încliat în casă. O bătușă cu cuie, o astupat ferestrele și n'a mai vrut să știe de nimica. Nu l-o mai trebuit mâncare, copii, nimica. Era tot ea de către pădure și supărătă.

Acum nu știm că pentru ce-o făcut ea treaba asta. S'o lerte bărbatul, de necaz c'a bătut-o ori să-l aducă pe Vasile înapoi? O stat ea așa, până a răbit-o cu foamea, vr'o două zile. Bărbatul se spunea la toată lumea, că dă la despărțare și-și aduce alta. Dacă a văzut femeia că nu-l mai are nimene balul, și-a chemat bărbatul de-o stricat așa și pocăită și-a cerut lertare.

Acuma, cel puțin bine că știa doi s'or împacat și nu și-or mai stricat casa. Da rămâne așa cum și-am spus că mulere, dacă nu știe de trică, îi lighioană afurisită.

— Și mai este ceva, bade Gheorghe: Lipsește

rica de Dumnezeu și poruncile lui, de ceea
muzim atâtea vorbe rele și lucruri urâte. Dea-
ceea lumea-și face de cap, căci nu se teme
de Dumnezeu.

Ion Oriorean



Muncile plugărești din luna Februarie

În Februarie muncile agricole mai însem-
nate sunt acestea:

1. Îngrijirea, curățirea și hrănirea anima-
lelor. Animalele trebuiesc îngrijite în fiecare zi
la același oră, curățite și hrănite cuminte. În
urma curățirii, sângele circulă mai bine, pofta
de mâncare se mărește, iar animalele, pe lângă
că sunt mai frumoase decât cele murdare, se
îngrașă repede și dau lapte mult.

Animalele bine hrănite și îngrijite ies în
stare bună din iarnă așa că muncesc cu
șurință.

Vitele trebuiesc ținute în grajduri lami-
noase și să aibă așternut bun. În grajdurile
lipsite de ferești nu poate intra soarele și unde
nu intră soarele, intră bolile, deci doctorul.

2. Curățitul gunoierului în grămezi pe mar-
ginea pământului, de unde se poate împrăștia
cu ușurință în momentul aratului și întors ab
braze.

3. Revizuirea uneltelor și mașinilor, ascu-
țirea celor tocite și ungerea lor contra ruginii.

Cu unelte și mașini bune pot să lucreze
și femeile și copiii, în cazul când bărbatul vor
fi concentrați.

4. În grădinile cu pomi sunt sute și mii
de culburi de insecte, acățate pe pomi învâ-
luite în frunze, la fel poame uscate, pline cu
tot felul de boli.

Culburile de omizi și fructele uscate tre-
buiesc strânse și aruncate în foc.

Crengile uscate ori prea lăcme trebuiesc
tăiate. Stropirea pomilor contra bolilor și in-
sectelor este necesară. Pomii așteaptă să fie
îngrijii chiar ca și ville.

Cereții sfaturi dela Camera sgricolă, Ocoale
le sgricole, șgenții agricoli și tinerii cari au
terminat școala țărănească.

La Primării sunt str opitoare speciale pen-
tru pomi și foarfeci de tăiat caiburile de omizi,
cari se dau plugarilor în mod gratuit, ne-
cerându-li-se altceva decât să le înapoieze
curățite și în stare bună.

Rezidența Regală a Ținutului Mureș a
dat ordonanță, în baza căreia toți proprietarii
sunt obligați să curețe și să-și pregătească
pomii. Cel cari nu se vor conforma, cei mai
târziu până în 10 Martie, vor fi pedepsiți cu
500-2000 Lei.

Sperăm că toți agricultorii noștri își dau
seama ce stricăciuni mari fac insectele
și bolile și ce pierdere e că pomii nu dau
poame în fiecare an, și vor lucra nesilifi.

5. Curățirea pășunilor de spini și mară-
cini, împrăștieră mușuroarelor, grăparea lor
în lung și lat.

Nomai pășunile bine îngrijite pot să
seigara hrana de vară a vitelor.

6. Rânduirea sămânșturilor, procurarea

seminșelor bune de sămănat și încercarea pu-
terii lor de încoșire.

Agricultorii pricepuți și luminați au rân-
dolire bună la sămănat, nu seamănă porumb
după porumbul grâu, porumb, orz ori ovăș,
trifoi ori berceag, (bichem).

Sunt foarte multe soluri de plante, astfel
avem grâu bătrănesc Secaci, Bancat, Odvoș,
orz de primăvară țărănesc, Izareș, ovăș Cenad
88, Drapel.

Seminșe bune de sămănat și solari alese
se găsesc de vânzare cu prețuri reduse, la
Camerale agricole și Ocoale sgricole.

În anul 1939/40 a fost ger cumplit, din
care cauză seminșele de porumb, ovăș ș. a.,
se poate că și-au pierdut puterea de încoșire.
Pentru înlăturarea muncilor și cheltuielilor za-
darnice, încercați puterea de încoșire a se-
minșelor ce intenționați să sămănați.

Între două postavari, ori într'o atrachină
cu nisip, puneți o sută de boabe. Udați rega-
lat și țineți la căldură.

În caz că seminșe sunt bune, în 5-8 zile
trebuie să încoșească 80-100%. Dacă nu rân-
sar, cumpărați-vă seminșe sănătoase, căci alt-
fel lucrați degeaba.

Plugarii cuminti și harnici lucrează iarna,
vara. Iarna se pregătesc în vederea muncilor
de vară. În timpul liber citesc cărți și reviste
folositoare.

Socotesc după însemnările din vara tre-
cută, cari culturi aduc foloase mai mari și
cum e mai bine să vândă porumbul, sub for-
mă de boabe ori transformat în carne și gră-
sime. Ei știu că un porc din 4-5 kgr. porumb
și orz fabrică un kgr. de grăsime ori carne.
Din 4-5 kgr. porumb capătă 20 lei, în timp ce
porcii la cântar se vând cu 30-35 lei kgr., de-
ci e mai aducător de folos să bege bucatele
în porci ș. a.

Porunca vremii e, ca toți plugarii să se
lumineze și să lucreze cu cap, deoarece nu-
mai în felel acesta vom obține produse supe-
rioare, căutate și bine plătite, iar țara va de-
veni bogată și temută de dușmanii.

Ing. Agr. Victor Rusu

Fel de fel

Câte limbi se vorbesc pe pământ

Aceia, cari socotesc perii din barbă și frun-
zele de pe cepac, au făcut și această socoteală.
După a lor părere în toată lumea se vorbesc
azi cam 5000 de limbi.

Cum putem desgheta ouăle înghețate

Tot cu apă sărată. Și anume băgăm un
pumn de sare într'o oală cu apă. Apoi băgăm
în oală ouăle. Nu poate mult ele se vor des-
gheta, iar noi le vom putea folosi ca pe cele
proaspete.

Nu aruncați oasele

Când ucidem porci, să nu aruncăm nici
un os, că acelea-s bune de băgat în zeamă
și fac zeama bună. Oasele sunt bune de băgat
și în leșia din care se fierbe săpunul.

Unul care vede numai noaptea

În Italia este un om care nu vede nimic
ziua și la lumină. Este orb ca toți orbii. Noap-
tea însă, decum să lasă întunericul se schimbă
lucrurile. Vede foarte bine și se mișcă așa cum
se mișcă un om în lumina zilei.

Cărți nouă

De dragul copilor, poezii și
tece entehetice de Păr. Iosif Tălmăș
francezean. Tipografia Serafica, Sebeș
jud. Roman; 294 pagini de format 20/13
prețul 30 Lei.

Păr. Tălmăcel a scris un catehism, pe care
putut tipări încă, din lipsă de bani. Poeziile și
cele din acel catehism le publică acum în broșu-
ceasta. Aceste poezii și cântece sunt cari de
drăguțe și se pot avea dela autor, care stă la
Catedrală din Bacău. Breșura este tipărită pe hârtie
moasă și cuprinde și o mulțime de chipuri frumoase.
O recomandăm din inimă mai ales profesorilor și
părinților cari au copii de școală.

Anuarul Școlii Normale Române
de învățători din Blaj pe anii școlari 1928-
1938/39 publicat de Dr. Coriolan Suciu
rector. Blaj, Tipografia Seminarului 1939,
pagini de format 25/15 cm.

Un anuar este oglinda școlii despre care vorbim
Acest anuar este oglinda credincioasă a tot ce
s-a întâmplat în cursul celor 11 ani la vestita școală
din Blaj, care a fost deschisă de fapt înaintea
proape 200 ani, la 11 Octombrie 1754. Păr. director
Coriolan Suciu, care pe vremuri scria regulat
zeta noastră, a făcut un lucru foarte bun când, în
duință de albină, a adunat atâtea date și le-a
Pe lângă partea oficială, ne mai dă o reprivire
recutului școlii, articole despre toți foștii profesori
câteva vorbiri de ale directorului de astăzi.

Poșta gazetelor

Pr. Dumitru Mercea, Curtuișul-Mare. Mai
restanță Lei 750. Pășuirea v'o dăm bucuros, de
rugăm să faceți tot posibilul ca să ajungem
curând la banii noștri.

Măteș Ștefan (6539). Banii ce i-ați trimis
trecut în abonamentul restant pe 1939.

Ștefan Varga Inv. (1607). Abonamentul D-
achitat pe 1939, iar pe 1940 mai aveți de plătit
Calendar nu mai avem.

Of. parohial Dragomirești. Restanță cu 102
1937.

Popa Vasile I. Serafim (5656). Suma trimisă
Dv. am trecut-o în abonamentul restant pe 1937 și

Ioan Mureșan (3396). Banii ce i-ați trimis
trecut în restanța de pe anii 1931 și 932 iar 98 lei pe

Ioan Răduțu (2549). Cel 200 lei pe care i-
am trimis Dv. i-am primit în 19 Dec 1938 și i-am
ca restanță pe 1935-90 Lei, și 1936-110 lei. Mai
de plătit pe 1936-40 lei, pe 1937-150 lei, 1938-
lei și 1939-150, total 490 lei.

Octavian Butuș, preot (6818). Ziarul vi-l trimis
însă calendare nu vă putem trimite, fiindcă nu mai

Nicoară Marc (6289). Mai aveți de plătit 50
În atențiunea Oficiilor Parohiale. Cele mai

Oficii Parohiale ne cer chitanțe. Să nu-și uite
chitanțele se timbrează cu 5 Lei, iară trimiterea
prin poșta costează 7 Lei, deci total cheltuielile
chitanță 12 Lei. Deci, Oficiile Parohiale cari au
de chitanțe, să ne trimită, deodată cu abonamentul
Lei în plus, că altfel nu le putem trimite chitanțele.

Dobra Iosif, spitalul din Sibiu. Am primit
d-na preoteasa Dan Iuliana din Ghilad, jud. Arad,
de Lei 150, care s'a trecut în abonamentul D-
1941. Așadar ești în regulă cu abonamentul pe
1941. Iată așadar, rugămintea noastră de a te bu-
neva a avut izbândă frumoasă. Bunul Dumnezeu
răsplătească doamnei preteuse înmîșit, iar D-Ta
a-i mulțumii printr'o scrisoare.

Am primit câte 150 Lei dela următorii do-
Pop Damian 6548, Roman Susana 6814,
Ioan 6815, Măteș Ștefan 6539, Demian Gavrilă
Gherman Ioan 6185, Rusu Teodor 5296, Radu Pavle
Anderca Ioan 1, Moldovan Oct. 5667, Buseș
2140, Gurgi Leahu 6766, Nistor Iosif preot Salo-

Alte sume:
Valentin Neșu 6810, Lei 75, Oficiul parohial
mand, 6811, 6812 și 6813 lei 450, Bogdan Ioan 56
337, Berlian Vasile 5283 lei 200, Oficiul parohial
rul-mare lei 300, Varga Ștefan 1607 lei 200, Veli
tor 6693 lei 100, Rusu Aurelia 1583 lei 250, Ghil-
rean 5742 lei 225, Călinescu Gb. 2504 lei 300, M-
Ioan 3396 lei 300, Turdeșan N. 4724 lei 100, Popa
5656 lei 100, Mănăstirea Moisei 5464 lei 388, O-
Olimpiu Aiud lei 450, Stănesc Ilie Ludoș lei 300,
nic Zaharie 3525, lei 200.